

Hali verse

Furcsa fények, elmosódott háttér.
Egy mozdulatlan, fekete szempár egyenesen rád néz.
Széles szája egykedvűen görbül,
Mintha szóra nyílna. Vagy támadni készül?

Túl nagy a csönd körülötte.

Hirtelen elindul,
És az akvárium üvegfalától az orra belapul...

Hali és Mó

Egy téli este megérkezett az első hó. Hatalmas, csodaszép pelyhekben kavargott, hamarosan belepte a harmadik emeleti nappali ablakpárkányát is. Hali, a kishal sokáig figyelte a szállongó hópelyheket az ablakon át.

- Milyen szép lenne egyszer kint, a behavazott tájon! – gondolta vágyakozva.
- Ekkor hirtelen – “csilicsobb, álmodj!”
- Ismeretlen, hófehér világban találta magát.



– Hová csöppentem? – kérdezte.
– Hali! Halihó! Ide, épp az én készülő iglumhoz! – dűnnyögte egy hang. Hali ekkor meglátta a hang gazdáját is, egy eszkimót.



Ehhez a meséhez hallgasd meg a 7. dalt a CD-ről!



– Ki vagy? És honnan tudod a nevem? – csodálkozott Hali. A furcsa, vaskos bundába öltözött teremtes elszontyolodva huppant Hali mellé, és így szólt:
– Én vagyok Mó, az eszkimó! Már majdnem kész az új iglum, vagyis az új házam, de elfogytak a hőtömbök. Eljössz velem újakat keresni? Ki kell faragnom még néhányat a legnagyobb, legvastagabb hótáblák közül.



– Hogy hozod ide azokat a nehéz tömböket?
Ennyire erős vagy? – képedt el Hali.

